

Rezidence Magnus Art

POTKALI
SE VE
VARECH

Potkali se ve Varech

**Výstava prací vzniklých
v rámci Magnus Art Residency**

POTKALI SE VE VARECH

Umělecké rezidence bývají pro umělce obvykle příležitostí věnovat se koncentrovaně své tvorbě, s přísunem nové inspirace a bez neustálého vyrušování každodenními povinnostmi. Vzdušný prostor bytu v nejvyšším patře historické budovy secesního paláce v Karlových Varech se nám proto jevil jako ideální prostředí právě pro umělecké rezidence, které jsme nazvali Magnus Art. Byt jsme proměnili v obytný ateliér a rozhodli se, že do něj na měsíční tvůrčí pobyty nebudeme zvat jednoho, ale rovnou dva umělce zároveň. Věříme totiž, že právě setkání s dalším výtvarníkem, jeho tvůrčím přístupem, technikami a materiály, se kterými pracuje, se může stát mimořádně inspirativním.

Sedm uměleckých dvojic, které se v průběhu roku 2024 na rezidenci setkaly, navíc často propojovalo autory a autorky pracující zcela odlišně. Sklářka tak tvořila s textilní výtvarnicí, sochařka zase s malířem. Umělci a umělkyně díky tomu získávali cenné zkušenosti s novými materiály nebo technologickými postupy. Nezřídka dvojice dokonce v průběhu rezidence pracovaly na společném díle. Karlovy Vary, jakožto město se zcela specifickou atmosférou, mísící historického lázeňského ducha s charakteristickou nedávnou minulostí a současností, se rezidentům staly výraznou inspirací a někdy i zcela explicitním tématem děl.

Rezidence Magnus Art daly vzniknout novým nápadům, zážitkům, přátelstvím a v neposlední řadě mimořádnému souboru uměleckých děl. Ta byla vždy po proběhlé rezidenci představena na výstavě v komorní galerii Display, kterou jsme pro tento účel otevřeli přímo v budově karlovarského paláce. Výstava Potkali se ve Varech poprvé prezentuje všechna díla vzniklá v rámci karlovarské rezidence i pražskému publiku, a to včetně vzpomínky na galerii Display, jejíž interiér jsme částečně přenesli i do Prahy.

Návštěvníky tak nabádáme: vstupte, inspirujte se a objevujte, jak vypadá mladá česká tvorba, když se jí dá dost prostoru k rozpuku.

**Dana Bartoníčková
Stanislav Zábrodský**

Dana Bartoníčková své studium zakončila v ateliéru sochařství Lukáše Rittsteina na Akademii výtvarného umění v Praze a absolvovala stáž na Cooper Union v New Yorku. Ve svém díle se vrací k námětům pravěkých komunit. Pracuje s různými materiály, zejména však textilem či voskem.

Stanislav Zábrodský

Stanislav Zábrodský vytváří díla na rozhraní objektu a instalace. Absolvoval ateliér intermédií na Akademii výtvarných umění v Praze, jeho tvorba je silně ovlivněna studiem sochařství v indonéské Jogdžakartě. Ve své práci se zaměřuje především na keramiku a její interpretaci času.

Umělci rezidenční pobyt využili ke vzájemnému poznávání tvůrčích postupů a práce s materiály a následné realizaci vlastních projektů ve společném prostoru. „Standa je technolog, takže jsme si dost porozuměli. Hodně mi poradil, jak pracovat s betonem, já jsem mu zase pomohla s prací s voskem,“ popisuje Dana Bartoníčková. Na rezidenci se věnovala sérii Sugar Cane Fire, volné interpretaci touhy po nalezení bezpečí. Oheň symbolizuje teplo domova, energie a síla je vyjádřena v podobě cukrové laskominy nebo kopce šlehačky. Obojí je dočasné a pomíjivé. Instalace evokuje také chuť cukru, sladkost a euforii mozku, která zastavuje čas a vytváří iluzi bezpečí, jež se kdykoliv může rozplynout.

Stanislav Zábrodský před rezidencí mluvil o tom, že je zvědavý na sdílení dvou uměleckých světů i přístupů k práci. „Když člověk tráví s někým čas na jednom místě, v ateliéru, tak se určité ovlivnění projeví,“ popisuje svou zkušenost. V rámci vlastní tvorby se zaměřil na transformaci pracovní metodologie, kdy namísto archivu využívá vlastní paměť. Pracuje s formátem slow TV – pozoruje dlouhé a klidné záběry na neznámá místa. Následně se ve vzpomínkách vrací na místa, kde nikdy nebyl, ale přesto si k nim vytvořil nostalgickou vazbu. Vzpomínka se stala základem pro výsledné reliéfy. Pigmenty složené z oxidů železa nebo hlinek zvýrazňují poznaná místa a jejich kontury.

**Anna Jožová
Lucie Rosická**

#2

Anna Jožová pracuje se sklem na pomezí volného umění a designu. V roce 2023 absolvovala studium v magisterském programu v ateliéru skla pod vedením profesora Ronyho Plesla na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Od roku 2018 své práce prezentovala v rámci mnoha kolektivních výstav, veletrhů a uměleckých projektů, např. na London Design Fair, Venice Design Biennial nebo Salone del Mobile.

Lucie Rosická

Lucie Rosická loni dokončila studium v ateliéru malba IV na pražské AVU, který vede dvojice Marek Meduna a Petr Dub. Stáže absolvovala mimo jiné v USA či Itálii. Ve své tvorbě Lucie využívá zejména textil a výšivku, se kterými pracuje jako se závěsným obrazem. Tematicky se věnuje například ženskému tělu či fenoménu selfies.

Umělkyně rezidenční pobyt využily ke zkoumání materiálů a přírodních procesů přirozeně souvisejících s lokalitou Karlových Varů. Inspiračním zdrojem se jim stalo téma vyvrcholení, a to jak tělesného, tak přírodního.

Lucie Rosická své, z velké většiny měkké a poddajné, prošíváné obrazy nechala zkamenět v místní vřidelní vodě. Proces zkamenění pro autorku otevřel novou teoretickou cestu navazující na její dlouhodobé téma odrazů, pohledů a prohlížení se. Mýtus o bájně medúze a zkamenění těch, kteří na ni pohlédli, se jí stal paralelou k dnešnímu zvyku hledět na téměř „kamenný“ telefon a v podobné paralýze nicnedělání vlastně zkamenět. „V mých obrazech se prolínají autobiografické zážitky, které jsem tu měla nebo bych mít mohla, s konkrétními motivy, které tu vidím. Takže tam najdete třeba Mattonku, kterou tu automaticky servírují ke každému jídlu, nebo vřídlo. Měla jsem to štěstí, že jsem se dovolala hlavnímu karlovarskému geologovi panu Vylitovi, který mě pustil do podzemí a k vřídlu. Svá díla jsem po vzoru karlovarských růží nechala deset dní namáčet. Na povrchu látek pak vřídlovec různě reagoval a vytvořil kamenný povrch,“ popisuje specifickou práci s místním materiálem.

Anna Jožová během rezidence vytvořila prostorové světelné objekty, při jejichž vzniku se od Lucie inspirovala jak na úrovni použitých materiálů, tak zpracovávaných motivů. Sklo, se kterým ve své tvorbě pracuje, nemůže být odlišnějším materiálem od textilu, který je příznačný pro práci Lucie Rosické. Materiály i jazyk obou umělekyně se ale během rezidence dostaly do obohacujícího dialogu. „Musím přiznat, že mě ta stáž docela zlákala právě k textilu, protože nemá taková ‚brutální‘ úskalí jako sklo. Když jsme třeba byly s Lúcou ve sklárně, byla překvapená, jak ten proces musí jít rychle. Tam není vůbec čas na zaváhání, protože krom jiných vlivů tam hraje roli i to, že platíte za každou hodinu docela dost peněz. Za hodinu toho zase tolik neuděláte a hlavně tam už není moc velký prostor pro kreativitu. Musíte ideálně všechno promýšlet dopředu, řadu věcí předvídat. Myslím, že jejímu přístupu to dodalo určitou svěžest, takový ten ‚rychlý tah štetcem‘. Naopak textil, materiál Lucky, mě inspiruje v možnostech v přístupu k autorství. V těch možnostech vyjádřit sebe,“ mluví o vzájemném obohacení.

Radka Bodzewicz
Petra Švecová

#3

Radka Bodzewicz je absolventkou pražské Akademie výtvarných umění a Robert Gordon University-Gray's School of Art ve Skotsku. Její malby jsou charakteristické rozmanitými inspiračními zdroji od středověkých iluminovaných rukopisů přes filozofickou literaturu až po princip Rorschachových skvrn používaných v psychologii. S oblibou malbu kombinuje s rozšířenou realitou, která výjevům dodává další dimenzi.

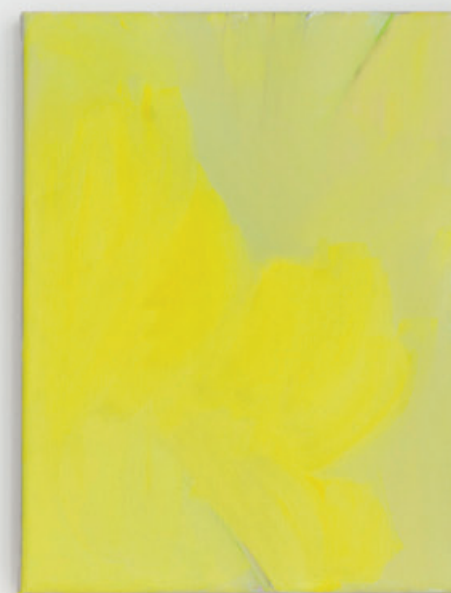
Petra Švecová

Petra Švecová vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze – absolvovala v ateliéru Vladimíra Skrepla, prošla ale i ateliéry Vladimíra Kokolii a Milana Knížáka a stáží na Hochschule für Bildende Künste v Drážďanech. Její malířská tvorba vyniká citlivou barevností, smyslem pro jemnost a stíráním hranice mezi abstraktním a figurálním vyjádřením.

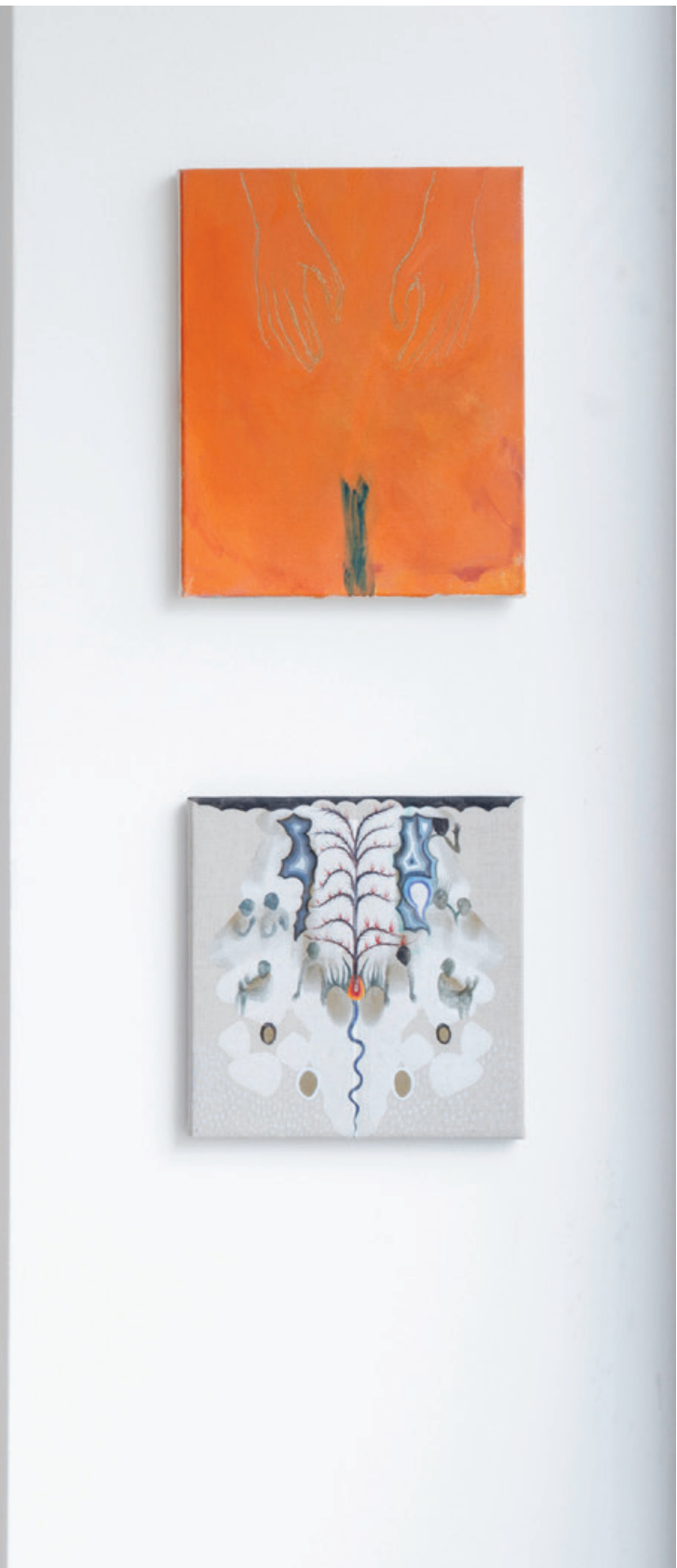
Od počátku své rezidence umělkyně vnímaly, jak moc jsou Karlovy Vary spojeny s vodou, která podmiňuje nejen historii, ale i samotnou architekturu města. „Zprvu jsme diskutovaly více témat, ale po pár dnech se to ustálilo na pramenu, což je pro Vary zcela zásadní téma. Nejde ale jen o pramen jakožto tekoucí vodu, ten termín s sebou nese spoustu dalších významů, což pro nás bylo hodně podstatné. Radka hodně pracuje s tématy a motivy týkajícími se mytologie, archetypů, v mé tvorbě se zase opakuje téma krajiny, zahrady. Právě přírodní motiv pramene, který ale v sobě má řadu metaforických významů, se pro nás stal skvělým spojujícím motivem. Pramen teče odněkud někam, přináší a odnáší věci, voda teče a plyne jako náš společný čas. Začaly jsme proto vytvářet dlouhé společné plátno,“ vypráví Petra Švecová.

„Nejde jen o samotnou spolupráci, ale i o sdílený čas. Zajímavé a obohacující bylo i to, jak jsme si o tématu povídaly, jak jsme ho postupně rozvíjely, tvořily. Hledat to společné, průnik naší tvorby, bylo nesmírně důležité. Sledovaly jsme, co pramen znamená i pro nás samotné. Jaké jsou prameny našich životů, naší tvorby, prameny ve smyslu písemností. Moje tvorba je figurální, Petra se zase věnuje více abstrakci a přírodním motivům, takže jsme hledaly i průnik mezi těmito dvěma přístupy, který by byl funkční. A zároveň aby byl inspirován karlovarskou rezidencí,“ dodává Radka Bodzewicz. Kromě společného plátna obě vytvořily řadu obrazů malých formátů.

Karíma Al-Mukhtarová
TEA

#4

Karíma Al-Mukhtarová studovala u Jiřího Kovandy na Fakultě umění a designu v Ústí nad Labem, v ateliéru intermediální konfrontace Jiřího Davida na pražské UMPRUM a na intermédiích u Mileny Dopitové na AVU. Je vítězkou Essel Art Award CEE za Českou republiku (2013). V roce 2019 absolvovala několikaměsíční stáž CEAAC ve francouzském Štrasburku. V roce 2023 se účastnila prestižní rezidence v Art Omi v New Yorku. Ve své tvorbě se věnuje otázkám identity a procesu socializace jedince.

TEA

TEA vystudovala Fakultu výtvarného umění VUT v Brně v ateliéru sochařství pod vedením Michala Gabriela. Ve svém výtvarném díle se věnuje tématům otisku identity člověka v nezadržitelném proudu času, křehkosti a citlivosti traumatizovaného dětství nebo dualitě zrození a smrti.

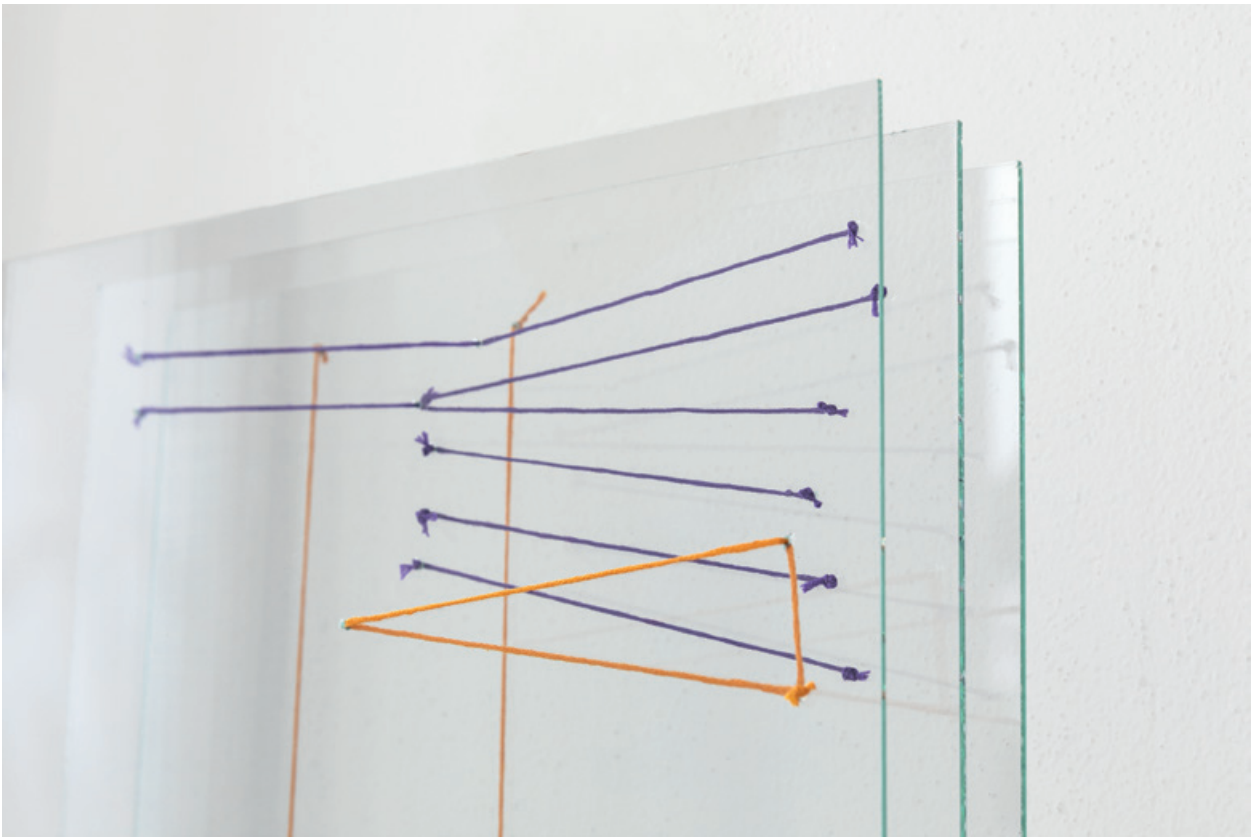
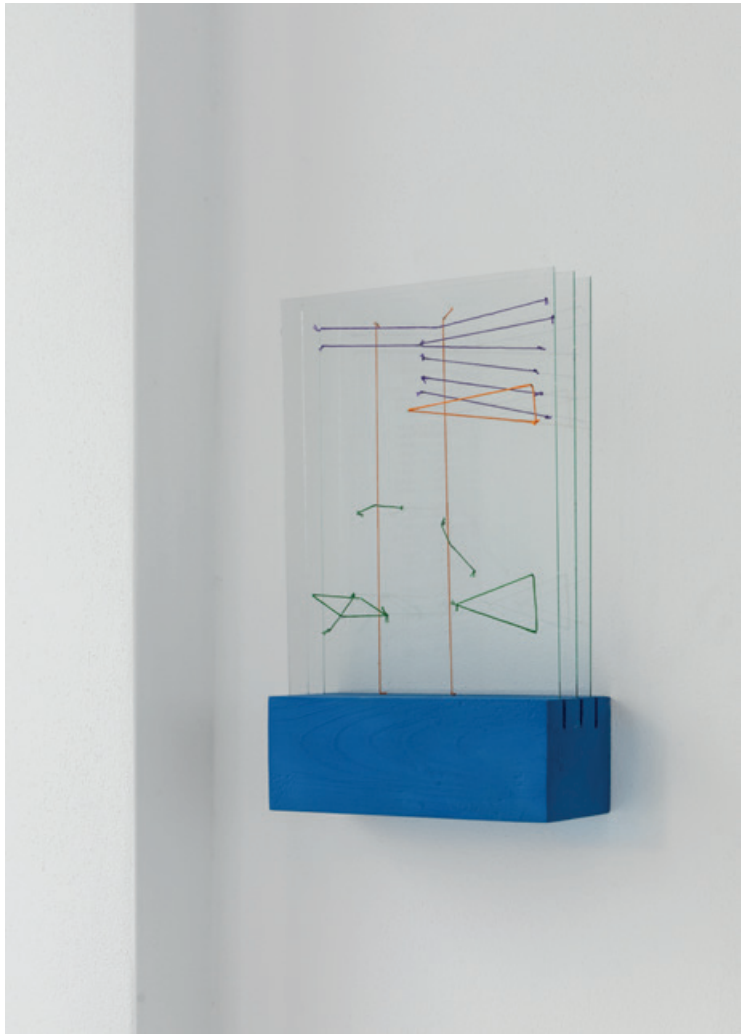
Karíma Al-Mukhtarová se během rezidence v Karlových Varech intenzivně věnovala historii pramenů a koupeli jako symbolu proměny a transformace. „Koupel dokáže změnit člověka nejen fyzicky, ale i duchovně. V umění a literatuře často představuje očištění od hříchů a v osobní symbolice může znamenat konec i nový začátek. Tato témata mě inspirovala k vytvoření velkoformátové tapiserie, na níž jsem se snažila zachytit moment mezi smrtí, přijetím a koupelí,“ vypráví Karíma. Tapiserii doplnila také skleněným objektem, kde se prolíná více vrstev obrazu symbolizujícího proces transformace a očištění.

TEA vytvořila sochu Písaře, jejíž vizuální podoba odkazuje k estetice starověkého Egypta. Socha svou konceptuální tematikou ovšem čerpá z autorčiny přítomnosti během pobytu v Karlových Varech, z individuálního prožitku momentu zastavení se, soustředění a usebrání během doby vyhrazené na kreativní tvorbu. Základ druhého sochařského objektu tvoří odlitky rukou obou umělkyně. Objekty jsou odlity ze sádry rozmíchané v místní vřídelní vodě, která vetkla sádře atypický odstín a vytvořila na povrchu bezpočet minerálních bublinek, díky nimž získal povrch díla až téměř informelní strukturu. „Měla jsem silnou potřebu Karímu více otisknout do svých soch, a to jak v symbolické rovině, tak i doslova. Objekt Ruce je tím doslovným otiskem, kdy jsem odlila svoje a Karíminy paže jakožto symbol tradičních technik a přístupů, které obě ve své tvorbě ctíme. Do sochy Písaře jsem Karímu otiskla více na symbolické rovině tím, že jsem zbytky bavlněného materiálu z její tapiserie smíchala s laminátem, který jsem použila k odlití sochy,“ přibližuje svůj tvůrčí proces TEA.

Néphéli Barbas
Jakub Tytykalo

#5

Néphéli Barbas

Néphéli Barbas žije a pracuje mezi Paříží a Prahou. Studovala na Villa Arson v Nice, Královské akademii výtvarných umění v Kodani a na Universidad Torcuato Di Tella v Buenos Aires. Kromě tří rezidenčních pobytů v Buenos Aires absolvovala také rezidenci v Praze, po které se trvale usadila v České republice. Naposledy pobývala v Centre d'art Fernand Léger ve francouzském Port-de-Bouc a v Riddergade AIR ve Viborg Kunsthall v Dánsku.

Jakub Tytykalo

Jakub Tytykalo studoval na pražské Akademii výtvarných umění v ateliérech grafiky, kresby a sochařství, a také na Universidad Complutense de Madrid. Jeho převážně malířská tvorba je ovlivněna okultismem, magickým realismem a prolínáním vrstev reality obecně.

Néphéli Barbas zaujaly Karlovy Vary zhuštěnou koexistencí různých architektonických žánrů a epoch. „Fascinovala mě přítomnost architektonických gest, jako jsou Vřídelní kolonáda a hotel Thermal, vedle architektury z konce 19. století, která je pro lázeňské město typická. Obě architektury, ačkoli jsou naprosto protikladné, se dobře hodí k procházkám, společenskému setkávání a trávení volného času, což je pro pobyt v lázeňském městě příznačné. Pro mě to byl úplně nový zážitek z města. Toulky městem jsou důležitým východiskem mé práce, ale v metropoli se ztrácejí ve shonu a nepřeborném množství aktivit. Tady mě nečekaně přitahoval les. Ale v tom smyslu, že nabízí nový úhel pohledu na město, obklopuje ho a přesahuje, jako by byl v temném kulisovém prostoru, který se táhne kolem celého jeviště,“ dešifruje vliv místa na svou tvorbu umělkyně. Během rezidenčního pobytu vytvořila drobné keramické plastiky, které lze vnímat jako objekty na půli cesty mezi zmenšenými modely architektury a malými políčkami, do nichž lze ukládat útržky vzpomínek a momentky města.

Jakub Tytykalo v rámci rezidence vytvořil cyklus obrazů, vycházející tematicky z představy niterného zdroje. „Mě především ovlivnila představa zdroje horka v podzemí, která nabíjí a předává karlovarským pramenům svoji energii. Dochází tak přirozenou cestou ke spojení dvou živlů, což se dá chápat v mnoha smyslech i symbolicky. Bez nadsázky lze říct, že série obrazů, které jsem při svém rezidenčním pobytu vytvořil, v mé tvorbě nemá obdoby, většinou se po sobě následující obrazy od sebe liší jak barevností, tak rozměrem,“ vysvětluje umělec. Tímto tématem se následně inspirovala i Néphéli, která se rozhodla prozkoumat stejnou vizuální dynamiku, tedy myšlenku tryskajícího magmatu, ale přeloženou do architektonického jazyka, a to za pomoci hliníkových pásů. Tento materiál ve své tvorbě používá často, protože jej lze libovolně ohýbat a skládat z něj nové tvary a sdělení.

Anežka Hošková
Jakub Hošek

#6

Anežka Hošková patří díky svému charakteristickému rukopisu k výrazným současným českým umělkyním. Je malířka a kreslířka, autorka vitráží a performativních instalací. U nás je průkopnicí návratu romantických

a emotivních tendencí do současného umění. Její tvorba je také dlouhodobě spjata s alternativní hudební scénou. Vystupuje jako DJ Black Dumpling a je spoluzakladatelkou galerie A.M. 180 Gallery, A.M. 180 Collective a festivalu Creepy Teepee.

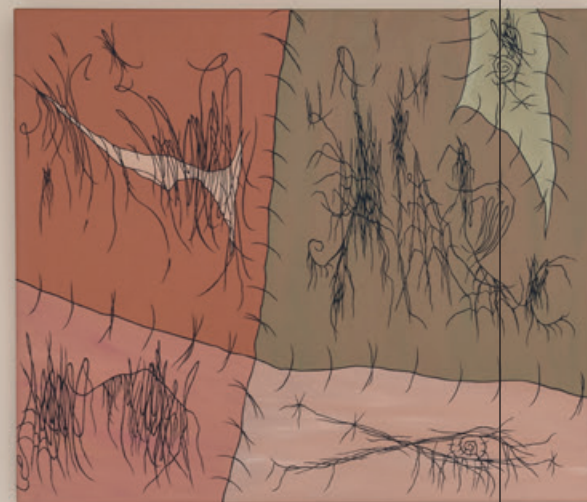
Jakub Hošek

Jakub Hošek je umělec, kurátor, kulturní aktivista a pedagog. Vystudoval malbu v ateliéru Vladimíra Skrepla a Jiřího Kovandy na Akademii výtvarných umění v Praze, kde od roku 2018 vede ateliér malby 3. Ve své tvorbě vytváří osobní a vnitřní světy, v nichž kombinuje fragmenty figurace, předmětnosti, textu či typografie, často s odkazem na subkulturní kontexty. Jeho práce je charakteristická kreslířskou ostroť, která je umocněna speciální technikou vyřezávání.

Anežku Hoškovou ve Varech zaujaly zejména kostely. Například kostel svaté Máří Magdaleny poblíž vřídla i paláce Sparkasse, kde rezidenti bydleli. „Hodně jsem si tam užila svoje romantické tendence, třeba při výhledu na přírodu z okna nebo při návštěvě Goethovy vyhlídky. Ale fascinovaly mě také vzorky hornin i toho, jak se místní voda usazuje na různých materiálech. To už je docela blízko akvarelu, tedy mé primární technice. Ostatně i ochutnávání pramenů se s tím dá spojit, voda je živá v pramenech i při malování akvarelem,“ popisuje umělkyně. Výsledná série obrazů odráží jak její osobní vjem z krajiny, tak i hloubku meditativního prožitku spojeného s tvorbou v tomto inspirativním prostředí.

Jakub Hošek vnímal kromě krásy i bolestnou historii lázeňského města. „Zrekonstruovaný secesní palác Městské spořitelny je opravdu krásný. Město je ale vlastně spíše temné. Likvidace sudetských a židovských obyvatel bude navždy propsána do jizev karlovarské duše. Léta opuštěné domy jsou postupně nahrazovány kýčovitými hotely, místní chodí do historického centra asi jen pracovat,“ shrnuje své dojmy. Kontrasty mezi pokleslým a krásným umělec propojil v abstrahované, sešité celky, do nichž vpletl vzkazy a zápisky svých pocitů, doplněné citacemi z dlažby lázeňských ulic, kterými se v letních dnech procházel.

**Natalie Perkof
Michaela Vrbková**

#7

Natalie Perkof je vizuální umělkyně a designérka s česko-ghanskými kořeny. Malbu studovala v Ostravě a Brně, kde dnes žije a tvoří. Své poznatky, dojmy či zážitky vyjadřuje nejčastěji obrazem, ne vždy ale maluje. Její nejcharakterističtější díla stojí na neúnavném experimentu s materiálem, od toho každodenního až po ten, který obvykle nachází využití v průmyslu.

Michaela Vrbková

Michaela Vrbková je absolventkou ateliéru malířství Petra Kvíčaly na Fakultě výtvarných umění VUT v Brně. Charakteristické jsou pro ni prostorové instalace a tapiserie např. z technických provázků, ve kterých jednotlivé ručně háčkované uzly představují další objekt jejího zkoumání. Právě k háčkování přistupuje jako ke kresbě, kterou navíc nutně nepodřizuje teritoriu papíru.

Natalii Perkof ve Varech fascinovala historie porcelánu a sklářství. Do svých prací se tuto inspiraci rozhodla zakomponovat nenápadně symbolicky bílou barevností odvozenou od představy bílého porcelánu. Během rezidence vytvořila intimní obrazy s použitím reliéfních sochařských objektů, jemných textilních materiálů, tělových úpletů a karbonu. Materiály a formáty volila vzhledem k tématu, které se dotýká intimního svlékání do vlastní autenticity. Zásadním bodem pro ni bylo také setkání s Michaelou. „Myslím, že se nám podařilo skrze díla vytvořit společný dialog, komunikaci. Díla na sebe reagují a vytvářejí náš společný pohled, řekla bych, na velmi aktuální téma projevování vlastní autenticity, svlékání masek, vrstev, které jsme na sebe společensky navlékli a jež nám brání v prožívání,“ popisuje tvořivé setkání dvou duší.

Michaela Vrbková silně vnímala proměněné prostředí lázeňského města mimo sezonu. „Mám pocit, jako bych tyto Karlovy Vary navštívila poprvé v životě. V tichu a poklidu člověk vnímá věci a situace, které v davu přehlédne. Třeba zvuky tryskání termálních pramenů,“ líčí intimní zážitek. Během rezidence pokračovala v práci na cyklu háčkovaných efemérních objektů ze série New Ordinary. V této sérii vytváří antropomorfní objekty z technického stavebního provázku. Objekty představují stylizované masky, obličeje. Vytvářením masek sama pomyslné masky představující obranné mechanismy odkládá. Reinterpretací háčkování, tradičně vnímaného jako řemeslo spojené se ženskou prací, posouvá tuto techniku do současného kontextu, čímž zpochybňuje zavedené představy o umění a řemesle.

Koncepce katalogu:

Side2, Kateřina Krejčířová

Texty:

Valérie Horváth,
Kateřina Krejčířová,
Stanislav Šulc

Kurátorka:

Valérie Horváth

Architektura:

Lenka Míková Architekti

Editace a supervize:

Kateřina Krejčířová

Grafické zpracování:

Side2 / Marie Čižmárová

Fotografie:

Anna Pleslová, Tomáš Souček,
archiv autorů

Jazyková korektura:

Lucie Kettnerová

Tisk: Czech Print Center

Náklad: 600 ks

© J&T Noblesse Oblige, z. ú., 2025

J&T Banka a umění

Jsme dlouholetým partnerem českého současného umění.

S myšlenkou noblesse oblige, tedy že bohatství a úspěch zavazuje, podporujeme projekty, které kultivují, obohacují a posouvají naši společnost kupředu.

Umělec se dívá na svět tak trochu jinýma očima. Nebojí se jít proti proudu, riskovat, narušovat a zpochybňovat zažitá klišé. Svůj talent a píli investuje do vidiny lepší budoucnosti. A chápe, že součástí talentu je i schopnost prosadit se. Umění tak dokáže propojovat odvážné, talentované a mimořádné osobnosti. Proto jsme se v novém sídle společnosti J&T Banka rozhodli vytvořit unikátní prostor, který umožní sdílet zážitky, inspiraci a radost ze života všem jeho návštěvníkům. Doufáme, že se Magnus Art galerie J&T Banky stane platformou pro vzájemné obohacování kulturních a společenských elit.

www.galeriemagnusart.cz

